

ELIZABETH RICHARDS

SZÁRNYAK

Dream
válogatás

Ash, a kevertvérű sötétfajzat és menyasszonya, a félvér szívű Natalie elszakadnak egymástól. Mindkettejüknek szembe kell nézni saját démonaival, és megtalálni a kiutat és egymást.

Ash, az Ember az Egységért polgári kampány jelképe, hazamegy Fekete Városba, hogy rendezze sorait. Közös célpontjuk a Tizedik, az a koncentrációs tábor, ahova Tiszta Rózsa a vámpír sötétfajzatokat és a velük szimpatizálókat börtönözte be. Ash-nek rejtőzködni kell, de nem hajlandó lemondani Natalie-ról, sem arról, hogy megdöntse Tiszta Rózsa borzalmas uralmát, és lerombolja a falakat, amelyek mögé a népét zárták. Eközben Natalie váratlanul újra találkozik a szüleivel, akik kulcsfigurái az örök Tiszta Rózsa elleni lázadásának. Velük, valamint egy barátjával, Elijah-val bujkál a lázadók föld alatti főhadiszállásán. Bár biztonságban és kényelemben él, Natalie másra sem vágyik, mint hogy megkeresse Ash-t, de az őt túlzottan óvó szülei nem hajlandóak kockára tenni a biztonságukat. És a történeteket már nemcsak Ash és Natalie szemszögéből látjuk, hanem bekapcsolódik egy harmadik elbeszélő is: egy mélyen elrejtett, sötét titokkal élő, magányos fiú, Edmund. A története harminc évvel ezelőtre nyúlik vissza a múltba, még a Tiszta Rózsa előtti időkbe...

A Fekete Város krónikái című trilógia befejező kötete.

ELIZABETH RICHARDS

Így ír a sorozat születéséről: „Először a két főhős alakja körvonalazódott. Egy nap filmnézés közben egyszer csak megjelent előttem Ash teljesen kidolgozott karaktere: egy drogdíler, természetfeletti erővel rendelkező fiú, akinek először dobban meg a szíve, amikor találkozik az igaz szerelmével. Teljesen lenyűgözött. Nem vagyok olyan, aki mindent mániákusan megtervez az írás elkezdése előtt. Szeretek meglepődni a saját ötleteimen, hiszen ha én ezt teszem, remélem, hogy az olvasók is így éreznek majd.”

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.officialelizabethrichards.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„A romantika, az akció és a fantasy tökéletes kombinációja. Elisabeth Richards az apokalipszis utáni világ részletes ábrázolásának mestere.”

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

„Egy Rómeó-Júlia történet, amelyben mégis olyan sok az akció, a harag és a lelkifurdalás, hogy a cselekmény vonulata éppen olyan fontos, mint a szerelmi szál. A városi fantasy és a tiltott szerelem rajongói számára kihagyhatatlan.”

USA TODAY

„Elizabeth Richards drámai érzéke, a részletek iránti alaposága és a feszültségteremtő képessége remek könyvvé teszi a kötetet. Csodálatos!”

VOYA

„Több szempontból is élvezetes regény: egy drámai szerelem, kegyetlen diszkrimináció, fenyegető erőszak és káosz elegye. Pörgős, érzéki történet egy kisiklott világban.”

BOOKLIST

ELIZABETH RICHARDS

SZÁRNYAK

— részlet —

1. EDMUND

*Borostyán-hegy, Hegyifarkas Állam
Harminc évvel ezelőtt*

A TEMPLOM ÓRÁJA ELÜTI AZ ÉJFÉLT, és ezzel jelzi az Őrség szolgálatba lépésének kezdetét. Sötétedés után rajtuk kívül nem mehet ki más, nem is merne. Az éjszaka a falon túl élő lények ideje, akik a fák árnyai között állnak lesben. És akik most engem figyelnek.

A susogó szél, amelynek hideg a lehelete, akár a tél, jelesen meglegyinti a tarkómat. Felhajtom gyapjúkabátom gallérját, miközben a lakhelyünket körülkerítő Határfalon járőrözöm. Mi a fene ütött belém, amikor önként jelentkeztem erre? Nyilvánvalóan egyvalakire gondoltam: Catherine-re. Talán most, hogy őr lettem, nem Edmundot, a jó barátot, hanem Edmundot, a lehetséges udvarlót látja majd bennem.

Meglep, hogy a Céh megengedte, hogy elfogadjam ezt az állást – amelyet általában a vadászok nyernek el, és nem a város lelkészének tizennyolc éves unokája –, de értek a fegyverekhez..., vagyis inkább csak a légpuskához. Harminc méterről szemem tálalok egy patkányt. A tenyeremben méricskélem a puska súlyát. Nehezebb, de nem sokban különbözik a légpuskától.

A falon túl, valahol a feketeségben felvonít egy hegyifarkas, a hang visszhangzik az éjszakában. Megborzongok. Napközben,

amikor magasan jár a nap, és több százan nyüzsögnek körülöttem, nem izgat annyira, de egészen más a helyzet, amikor az ember fent áll a falon, és csak sűrű sötétség veszi körül. Ez *tényleg* halva született ötlet volt.

– Nincs veszély – hallatszik a falon távolabbról Mr. Kent rekedtes hangja. A ma éjjel szolgálatban lévő négy ór egyike, akik közé én is tartozom. Olyan messze van, hogy csak egy árnyalakot látok mozogni az éjszakában.

Az erdőszélet fürkészem, a hegyifarkast keresem. A közel tíz méteres fal tetejének magasából ellátok az Árnyak erdején túlra, egészen az Alba-hegységig, a vulkánig, amelyet errefelé Karomként ismernek, a karomszerű csúcsa miatt. Összehúzott szemmel pásztázom az erdőt. A fák göcsörtös ágai olyanok, mint a boszorkányok ujjai, amelyek megragadnak bárkit, aki bemerészkedik a sűrűbe.

– Nincs veszély – kiáltok vissza. – Erre nincsenek Vonítók.

Vonítóknak becézzük őket a hang miatt, amellyel szölongatják egymást. Ismét megborzongok. Hosszú lesz az éjszaka.

– Edmund?

Előreszegezett fegyverrel perdülök meg, készen arra, hogy lelőjem azt a rémült barna hajú lányt, aki a létra tetejéről kukucskál rám. *Catherine!* Ideges izgalom bizsereg végig a testemen.

– A rohadt életbe, Katicabogár! Ne settenkedj egy fickó közelébe, amikor fegyver van nála – ereszttem le a puskát.

– Neked is jó estét – húzza fel az orrát. – És ne szólíts így. Tudod, hogy utálom.

Felkapaszkodik a létra tetejére, és odajön hozzám a falon. A hóna alatt takarót hoz. Dísztelen pamut hálóinge fölé hosszú, vörös, ujjatlan köpenyt terített, amely rásimul a nemrégiben kifejlődött idomaira. Már nem az a jelentéktelen, vézna Katicabogár, aki boldogan birkózott velem a porban. Amikor az idén nyáron betöltötte a tizenhetet, festeni kezdte magát, szépen

megcsinálta a haját, és most valóban *lányos* lány lett, akire a városban felfigyelnek a fiúk. Köztük én is.

Nem csak ő változott meg. Az elmúlt hónapokban én is tíz centit nőttem, és jobban rám feszül a ruha. Az államon sötét borosta jelent meg, amely segít elfedni a sebhelyeim némelyikét, így már nem festek olyan rosszul. Nem nézek ki *szuperül*, de már nem is forog a lányok gyomra tőlem.

– Mit keresel itt? – kérdezem. – Persze nem panaszkodom, de tudod, hogy kijárási tilalom van, nem? – Végignézek a falon, hogy Mr. Kent nem lát-e minket. A fal keleti sarka felé sétál. Biztonságban vagyunk.

Catherine a szemét forgatja. – Téged meg mióta izgat a kijárási tilalom? Mellesleg milyen barát az, aki nem látogat meg, hogy megünnepelje veled az örként töltött első éjszakádat?

– Rémes – ugratom.

– Még annál is rosszabb – hagyja helyben, és a fal tetején körbefutó, kőlapokkal kirakott útra teríti a takarót. A tarka szőttesből két alma és egy kis rokfort sajt kerül elő. – Gondoltam, talán éhes vagy.

Meglegyint a bűdös sajt illata, és felfordul a gyomrom.

Catherine észreveszi a reakciómat, és elkomorul az arca. – Csak ezt tudtam elhozni a boltból úgy, hogy a szüleim ne vegyék észre.

– Finom lesz, Katic... Catherine, és köszönöm szépen. – Letelepszem mellé a szűrös takaróra, de olyan közel, hogy érzem a kölnijét, narancsvirág és méz illatát. Nekidőlök a kőtoronynak, és beletúrok rakoncátlan fekete hajamba. – Adj, kérlek, egy almát.

Összeérnek az ujjaink, amikor a kezembe nyomja. Fájón végigfut rajtam a vágy.

– Emlékszel, amikor gyerekként felopakodtunk ide? – kérdezi Catherine.

Én tizenkettő voltam, ő meg tizenegy, amikor kijárási tilalom alatt felsettenkedtünk a falra, hogy a Szürke Farkasból,

a félreeső telepünkhöz legközelebbi városból odalátszó fényeket nézzük. Emlékszem, ahogy a távolban csillogtak. Fényesebbek voltak, mint a csillagok. Catherine sírva fakadt, és azt mondta, elszomorítják a fények: addig a pillanatig nem is eszmélt rá, mennyire csapdába esettek vagyunk itt.

Egyikünk sem merészkedett soha a városunk, Borostyán-hegy biztos határain túl. A fallal körülvett kommunát a Céh száz éve építette, hogy a modern élet bűneitől távol élhessünk. „*A világ bűnbe eshetett, de nekünk ettől még nem kell*”, emlékeztet minket lelkesen Catherine apja, Mr. Langdon, valahányszor a saját fejünk után megyünk. Általában nem értek egyet vele, de ebben a kérdésben osztom a véleményét. Mind tudjuk, mik vannak odakint. *Démonok*. Futólag megragadom a nyakamban lógó kerek medált, vallásunk jelképét. A hitünk óv meg tőlük. Vagyis az, meg ez a hatalmas fal. Catherine hasonló medált visel, csak az övé aranyból van, míg az enyém fából.

– Emlékszem, amikor apád mentőosztagot küldött ki érted – jegyzem meg. És a verésre is, amelyet később kaptam, mielőtt nagypa közbelépett.

Catherine arca elkomorul, mert ő is jól emlékszik rá. – A szélről is óv, és ez néha teljesen megőrjíti. Azt hiszi, hogy mert ő a Céh feje, joga van az én életem fölött is rendelkezni.

– Az apák már csak ilyenek – mondom halvány mosollyal, bár fogalmam sincs róla. Sosem ismertem az apámat.

– Nyilván – majszolja az almáját. – És milyennek találod az első éjszakádat, amelyet örként töltesz?

Vállat vonok. – Nem értem, miért csapnak körülötte akkora hűhót. Nem is olyan *rémisztő* idekint – hazudom.

Egy másik hegyifarkas csaholása hallatszik, ezúttal közelebről. Catherine ijedten felsikkant, és a karja a nyakam köré fonódik. Elborít a narancsvirágillata. Igyekszem nem mosolyogni.

– Nem eshet bajod, míg én őrködöm – nyugtatom meg. – Elbírok pár Vonítóval. Könnyen lepuffantom őket.

– Nem csak tőlük félek – húzódik el tőlem. – Patrick azt mondja... – kezdi, aztán lehalkítja a hangját –, hogy sötétfajzatok vannak az erdőben!

– Hát, ha a testvéred mondja, akkor igaznak kell lennie.

Catherine mérgesen pillant rám. – Folyton abban az erdőben vadászik Harriettel és Drew-val.

– És látott akár egyet is?

– Még nem – ismeri be vonakodva Catherine. – De talált már őzet, amelynek két fognyom volt a nyakán.

– Ilyen sebet bármilyen vadállat ejthet – válaszolom. – Mellesleg láttál már valaha is sötétet? Vagy amióta csak élünk, látott már bárki is?

Megrázza a fejét, és kicsit megrborzong. – Nem, hála az égnek. Jobban félek tőlük, mint az összes démontól együttvéve.

– Miért? Egy hegyifarkas éppolyan könnyen ízekre szaggathat – mondom. – És a básztek mérge lerohasztja a húst a csontjaidról.

– Tudom – válaszolja. – De a sötétfajzatok mások. Nemcsak megölnek, de előbb el is szórakoznak veled. Elkábítanak, elhitezik veled, hogy szerelmes vagy beléd, így önként hagyod, hogy kiszívják a véredet, amíg már nem marad belőled más, mint egy üres héj. Beteges.

Ide-oda görgetem az almát a tenyeremben. – Nincs miért agódnod. A kortyolgatók már régen eltűntek – harapok az almába. – Nem maradtak, csak az emberevő hegyifarkasok.

– Ettől mindjárt ezerszer jobban érzem magam!

– Szeretek a kedvedben járni – vigyorgok színlelt udvariasággal.

Mint árnyak, esőfelhők kúsznak az égen, és egyenként oltják ki a csillagokat. Szemerkélni kezd, de Catherine szerencsére nem próbál meg távozni, inkább még közelebb húzódik hozzám, amitől kicsit felcsúszik a hálóinge a lábán. Van egy kis szeplő a bal bokája felett, és egy másik feljebb a kerek vádlóján.

Eltűnődöm, vajon nincs-e elrejtve egy harmadik is a vászon há-
lóing alatt...

– Miért meredsz rám, Edmund? – kérdezi.

Zavartan köszörülöm meg a torkomat. – Bocs.

Egy hosszú pillanatig hallgatunk, és az éjszaka zajai lassan megtöltik a csendet: a falombok susogása, a nagy szürke bag-
lyok huhogása, a falat verő eső egyenletes kopogása. Szórako-
zottan húzom végig a nyelvem a felső fogsoromon; erre még gye-
rekkoromban szoktam rá.

– Új ruhát kaptam a holnap esti táncmulatságra – jegyzi meg.

Elszorul a torkom. A héten másról sem beszéltek, mint a tánc-
mulatságról. Tizennyolc éve történt, hogy a hegyifarkasokkal
összefogva kiűztük az erdőből a sötétfajzatokat, és véget vetet-
tünk a nyomorúságnak nevezett átmeneti konfliktusnak. A Céh
évente táncos összejövetelt rendez a város lakóinak, hogy ezt
megünnepeljék. Azóta elég ingatag fegyverszünetben élünk a
hegyifarkasokkal, mert egyik fél sem akar erőszakhoz folya-
modni, de az elmúlt hat hétben a hegyifarkasok be-betörték a
körülkerített városunkba, és embereket ragadtak el, bár nem
tudjuk, miért. Három áldozatuk volt eddig, köztük az elődöm,
Mr. Smyth is, ezért is vagyok most idefent a falon, és őrzöm a
várost.

– Elkísér valaki? – igyekszem minél fesztelenebbül feltenni a
kérdést.

– Nem – sóhajt egy nagyot. – Reméltem, hogy Eric Cranfield
elhív, de szerintem Patrick elijesztette.

Catherine testvérének említésekor megrándul a szám. Életcél-
jának tekinti, hogy megkeserítse az életemet. Mégis örülök, hogy
elkergette a konkurenciát. Így talán esélyem lehet Catherine-nél.

– Annyira elkeserít! Patrick apánál is rosszabb. A tulajdoná-
nak tart – folytatja Catherine. – Te elhívtál valakit?

– Hát persze, hiszen a lányok mind alig várják, hogy a falu
szörnyével randevúzzanak – motyogom.

– Ne nevezd így magad – korhol.
– Miért ne? Mindenki annak hív.
– Vonzó srác vagy, Edmund. – A keze könnyedén pihen a lábamon. A lelkemben örvény támad. – Az a lány, aki ezt nem látja, nem normális.

Lesütöm a szemem. – Tudod... éppenséggel együtt is... elme-
hetnének a buliba, ha már mindketten facérok vagyunk.

– Persze – mondja, és elveszi a kezét a combomról.

Elvigyorodom. – Komolyan?

– Miért is ne? Jó móka lesz – bizonygatja. – Mehetnének
Harriettel és Drew-val.

Inkább szűrném ki a két szemem – majdnem annyira utálok
őket, mint Patricket –, de nem hagyom, hogy tönkretegyék az
estémet.

– Akkor hát megegyez... Jaj! – kapok a mellkasomhoz, ami-
kor égő fájdalom hasít bele.

– Jól vagy? – kérdezi riadtan Catherine.

– Igen. – Fájó mellkasomat dörgölöm, és várom, hogy alább-
hagyjon a fájdalom. A leghatalmasabb nevében, mi volt ez? –
Csak egy görcs volt.

– A mellkasodban? – faggat.

Vállat vonok, mert képtelen vagyok más magyarázatot adni.
Bármi is volt, már elmúlt. Semmi értelme felhúznom magam rajta.

A távolban hirtelen dörgés támad, a moraja végiggördül az
égen, és megrázza a duzzadt esőfelhőket, így azokból egyszerre
zúdul le a csapadék. Mintha valaki egy vödör jeges vizet zúdíta-
na a nyakunkba: a ruhánk egy pillanat alatt átázik. Sietve gön-
gyöljük be a maradék ennivalót a pamutkendőbe.

– Hazakísérlek – ajánlom fel. Tilos elhagynom az őrhelye-
met, de csak egy percig leszek távol. A batyut áthajítom a falon,
és az tíz méterrel lejjebb tompa puffanással esik a földre. Lefelé
igyekszünk a létrán. Lassan mászunk, mert nem akarunk lebuk-
fencezni a csúszós fokokról.

A lábam végül a nedves földet éri, és segítek Catherine-nek is épségben lejutni. A kezemmel átfogom karcsú derekát, és egy másodperc töredékénél tovább szorítom, mint kellene, mielőtt eleresztem. Catherine arca kipirul.

Villám hasít a sötétségbe. Felpillantok. Egy árny vág át a kifehéredett égen, de csak villanásnyira látom, talán egy bagoly volt? Nehéz kivenni az ónos esőben, mielőtt ismét sötétség borul mindenre. A mellkasomban megint fájdalom robban, és a falnak tántorodva felkiáltok, a tenyeremet az oldalamhoz szorítom. *Mi a fene?*

– Jól vagy, Edmund? – kérdezi Catherine, miközben fájdalom szagattja a szívemet.

– Nem... nem is tudom – sziszegem összeszorított fogaim között. – Nem érzem valami pompásan magam.

Egy másodperccel később újabb villám cikázik az égen, és akármit is láttam korábban, már eltűnt. Szürke bagolynak *kellett lennie*. Több száz él az erdőben. Leeresztem a kezem, a mellkasomban olyan gyorsan huny ki a fájdalom, ahogy keletkezett. Kiegyenesedem. Már sokkal jobban érzem magam.

– Lehet, hogy meg kellene kérdezned Mr. Kentet, hogy hazamehetsz-e, ha rosszul érzed magad – veti fel Catherine.

– Dehogy, már jól vagyok – hárítom el, és ez igaz is. Nem vagyok beteg, inkább kellemetlen görcs fogott el, vagy egy szokottnál fájóbb gyomorégés. – Gyere, gyorsan haza kell jutnod.

Átsietünk a falun, a bakancsunk vizet fröcsköl a hirtelen támadt pocsolyákból. A macskaköves utcák kihaltak, csak néha surran be egy-egy macska a nádtetős kunyhók közé. Elfutunk Mrs. Hope háza, egy roskatag, zöld ajtós, kerek ablakos épület előtt, amelynek mindig csukva vannak az ablakai, függetlenül attól, milyen évszak van. Az idős hölgy kint van a verandán, és a már átázott növényeket locsolja, mintha észre sem vette volna, hogy vihar van. Apró termetű, nem több százötven centinél, a háta hajlott, ősz haja durva szálú, csontos testén lötyög a bő, fehér hálóing.

– Mit művel ez a bolond vénasszony? – mormolom.

Catherine a karomra csap. – Beszélj róla szépen, Edmund. Tudod, hogy nem a régi, amióta tavaly dr. Hope meghalt. Valakinek be kellene kísérnie – néz rám célzatosan.

Felsóhajtok, és visszakocogok a verandához, miközben Catherine a közelben az utcán vár. Mrs. Hope rémülten pillant rám, amikor elveszem tőle a kannát, és leteszem a földre.

– Nem maradhat kint az esőben – mondom hangosan.

Mrs. Hope homályos szemével hunyorogva mustrál. – Ugye Hector tiszteletes fia vagy?

Bólintok, bár Hector a nagyapám, nem az apám.

– Nem láttam ma a nővéredet a templomban – folytatja az idős hölgy. – Cassie talán beteg?

– Nem, meghalt – csattanok fel élesen. – Csaknem tizennyolc éve, és az anyám volt, nem a nővérem.

– Ja, persze – motyogja Mrs. Hope, miközben bekísérem a házba. – Úgy van. Felakasztotta magát, miután tűzforró vízbe ejtette azt a szerencsétlen kisbabát...

Megtorpanok. – Mit mondott?

Az ajkához érinti az ujját, mintha vissza próbálná idézni, mit is mondott.

– Mrs. Hope?

Erőtlenül rám mosolyog. – Hector tiszteletes fia vagy, igaz?

Égnek emelem a tekintetem, és becsapom mögötte az ajtót.

Bolond vén szatyor.

Catherine kíváncsian fürkészi az arcomat, amikor visszaérek hozzá. – Úgy tudtam, hogy anyád leesett a lépcsőn, és kitörte a nyakát.

– Így is történt. – Nem sokkal a születésem után az anyám véletlenül forró vízbe ejtett. Siettében, hogy mielőbb elhívja az orvost, megbotlott a lépcsőn, és eltörte a nyakát. Legalábbis nagyapám így mesélte. Visszanézek Mrs. Hope házára. A férje volt a városunk orvosa, és a baleset után biztos ő érkezett

elsőként a helyszínre. Mrs. Hope talán tud valamit, amit én nem?

Catherine megfogja kesztyűs kezemet, és visszarángat a valósgba. Gyorsabban szedjük a lábunkat a sötét utcákon, bár már mindketten bőrig áztunk. A város közepén van a Langdon tér, amelyet Catherine családjáról neveztek el. A családja vezette a mészárszéket, a vegyesboltot és a divatáruüzletet. Elmegyünk a kápolna mellett, ahol én lakom. Napközben a templomtorony hosszú árnyékot vet a Borostyán-hegyre, és emlékeztet bennünket arra, hogy kik vagyunk, és hogy mindig rajtunk pihen a nagyapám és a Céh figyelmes tekintete. Megállunk a Langdon és Fia vegyesbolt előtt, amely fölött Catherine családja alszik. A futástól mindketten kifulladtunk.

– Hát akkor jó éjt, Edmund – mondja Catherine, és félénken rám mosolyog.

– Jó éjt, Katicabogár – tartom fogva a tekintetét. Szeretném megcsókolni. *Tedd meg!* Odahajolok hozzá.

Mogyoróbarna szeme elkerekedik. – Edmu...

A csókom belefojtja a szót. Lágy ajkának alma- és esőíze van.

– A magasságos nevében, mi az ördögöt művelsz a húgommal?

Patrick hangja hallatán összerezenek, és félbeszakítom a csókot. Patrick az ajtóból dühösen méreget, a karját összefonja széles mellkasa előtt. Magasabb vagyok nála, de most a fellépőn áll, így dühös tekintetünk pontosan egymásba fúródik. Szöges ellentéte Catherine-nek, aki törékeny alkatú és sötét hajú, míg Patrick szőke, kék szemű és hatalmas, mint egy medve. Az a fajta, akiből remek éjjeli őr vált volna, csak hogy Catherine azt mesélte, hogy mélységiszonya van.

– Nem tett semmit – tiltakozik Catherine.

– Megcsókolt! – őrzöng Patrick.

– Csak egy barátok közötti búcsúpuszi volt – mondja, és bizonytalanul rám néz. – Igaz, Edmund?

Megvonaglik az arcom. *Barátok*. De aztán rájövök, hogy *természetesen* mi mást mondhatna a bátyja előtt? Nem akarja, hogy engem is elriasszon, mint Ericet és a többieket.

– Igaz – erősítem meg.

Patrick bevonszolja, aztán visszafordul.

– Nagy kedvem lenne jelenteni, hogy elhagytad az őrhelyedet – jegyzi meg.

– Hogy a húgodat bajba sodord, mert kijárási tilalom idején kint volt? – kérdezem. – Aligha hiszem.

– Ne zaklasd többé, szörnyszülött! – acsarog. – Máskülönben...

– Máskülönben mit teszel?

Hiba volt. Patrick meglök, és a földre esem. A gyapjú nadrágom csupa sár lesz. Elcsípem Catherine pillantását, mielőtt Patrick bevágja az ajtót. Szánalom sugárzik belőle. Dühösen kapom fel a puskát, és talpra kászálódok. Többé-kevésbé leseprem a sarat a ruhámról, és a gondolataim egymást kergetik, miközben azon töröm a fejem, hogy fizessek meg ezért Patricknek. Az arcomba vágó eső miatt lehajtott fejjel caplatok vissza a falhoz, hogy újra elfoglaljam az őrhelyemet.

Valami átvillan előttem az úton.

Mi volt ez? A puskát tartó kezem megremeg. Nagy bajba kerülök, ha egy Vonító valahogy bejutott a telepünkre. Mrs. Hope háza a közelben van. Nyitva a hálósobája ablaka, a hosszú fémretesz a falhoz csapódik. *Jaj, ne!* Kopogás nélkül lépek be a házba.

– Edmund vagyok, Mrs. Hope! – mondom, és a hangom megtörik.

A házban sötét van, egyetlen gyertya világítja csak meg a folyosót. Az egyik falon lévő könyvespolcon orvosi könyvek sorakoznak. A folyosó végén órá tiktakol.

A fejem fölötti padló megreccsen.

Lövésre emelt puskával óvakodom fel a rozoga lépcsőn. Az ösztöneim menekülésre sarkallnak, de valami különös érzés

tovább noszogat, mintha egy láthatatlan szálát kötöttek volna a mellkasomhoz, amellyel fölfelé húznak az emeletre.

Megnyalom kiszáradt számat. – Akárki is van odafent, most szólok, hogy fegyver van nálam, ezért jobb, ha rögtön távozik!

A mellkasomban tompa fájdalom gyűlik össze, mialatt hal-
kan settenkedem a szobaajtó felé.

Benyitok.

– Mrs. Ho... – elakad a szavam. Az idős hölgy az ablak előtt áll, úgy egyméternyire a padló fölött lebeg, hosszú, fehér háló-
ingét a szél dagasztja. Egy halványan derengő kar kulcsolódik a
derekára... valaki kiemeli az ablakon át! Egy lépést teszek felé-
jük, a fájdalom felrobban a mellkasomban, és a puskát leejtve
térdre rogyok.

– Segíts rajtam! – kiáltja Mrs. Hope.

Nagy nehezen felállok, és az öregasszonyhoz támo-
lygok, akit kirántanak az ablakon. Felém nyújtja a kezét, az ujjhegyünk
még összeér, aztán...

Eltűnik az éjszakában.

2. NATALIE

– **NEM LÁTOK MÁS LEHETŐSÉGET.** Kénytelen leszek ellopni egy transzportert, és egyedül megkeresni Asht – mondom Elijah-nak, vagy pontosabban a hátsójának. Éppen előttem térdel a földön, és répákat húz ki a veteményeskertből. Munka közben a macskakéhoz hasonló farka boldogan lengedezik.

Az UM-ben vagyunk, ebben a hatalmas föld alatti melegházban, amelyet ibolyántúli fénycsövek világítanak meg – innen a gazdag fantáziára utaló neve: Ultraibolya Melegház, vagy röviden UM. Semmiben sem hasonlít az általam eddig látott üvegházakhoz: egyforma arányban farm, gyümölcsös és veteményeskert. A gazdasági épületek meg a víztorony sem hiányzik. Az ebédhez szedünk hozzávalókat. Vagyis inkább csak Elijah. Én a mellette lévő sziklakertből „felügyelem” a munkáját. A kövek között színpompás kankalinok dugják ki a fejüket, és illatukkal megédesítik a keringetett levegőt.

Az UM kétségkívül a kedvenc helyem az örök elleni lázadás erődjében – a titkos katonai bázist Gallium, a Réz Állam fővárosa alatt irányítják –, de pillanatnyilag nem hat rám a szépsége. Rafe Garrick és a hegyifarkas falkája kilenc napja hozott minket ebbe a táborba, és már fogytán a türelmem. Ash valahol odakint van, én pedig itt rekedtem, és várom róla a híreket. A zsebemben

recsegni kezd a rádió, mintha éppen erre akarna emlékeztetni. Állandóan a Tűzmadár állomásra hangolom, erre az Ember az Egységért szervezet által üzemeltetett kalózkodóra, hátha hallok valamit Ashről. Szerencsére a tábor erősítőrendszere miatt idelent is fogható, de eddig egy szóval sem említették a Főnixet (Asht mostanában inkább ezen a néven ismerik).

– Nagyszerű ötlet, széplány – válaszolja Elijah, és egy csomó répát hajít a lábam előtt heverő kosárba. – Azt a részt leszámítva persze, hogy transzportert vezetsz.

A homlokomat ráncolom. Fején találta a szöveget. Nem kaptam pilótakiképzést.

– Jól van. Akkor elrabolom Garricket, és kényszerítem, hogy ő vezesse a hajót – vetem ellen.

Elijah kérdően felvonja a szemöldökét.

– Na, jó, ez is rossz ötlet – ismerem be. Felkapok egy kertész-kedéshez használatos kést, és a körmeim alól tisztogatni kezdem a piszkot. – Miért hagyták hátra a szüleim Asht? Ha őt is elhozzatták volna, ez most nem lenne gond.

– Te is tudod, miért – magyarázza türelmesen Elijah. – Úgy vélték, jobban jársz nélküle.

Dühösen felsóhajtok, mert még mindig haragszom a szüleimre. Valamennyire megértem a gondolatmenetüket: szerettek volna engem és Pollyt, a nővéremet a táborba hozni, hogy egyesüljön a családunk, és ebben a tervben nem volt Ashnek szerepe. Amikor magyarázatot követeltem tőlük, anyám égneke emelte a karját, és végre beismerte az igazságot: *Az a fiú rossz hatással van rád, Natalie. Drogdíler, körözött bűnöző, és amióta csak együtt vagytok, mást sem hoz rád, csak bajt. Szétszakította a családunkat! Nem szeretem azt, ahogy a hatalmában tart* – mondta anyám. – *Nem egészséges. Istenem, hiszen még csak tizenhét vagy, és máris a házasságot emlegeted!*

Támogatást remélve apámhoz fordultam, de ő csak megrázta kicsit a fejét. – *Csak a te jól felfogott érdekedet nézzük, Talie.*

Csalódottságomban erősebben markolom a kezemben tartott kést. A szüleimmel mindig is ez volt a baj. Gyerekkoromban is uralkodtak fölöttem, és ez most sincs másképp. Egy csomó kankalin közé vágom a kést, és ezzel lefejezek néhányat. Az egyik kertésznő, egy Josie nevű csinos barna, akinek mindig egy kis piszokfolt van az orrán, fagyosan rám pillant. Elpirulok. Eljah-tól eltérően, a kantinban történt „eset” után nem a legjobb benyomást teszem a többiekre.

Nem sokkal a táborba való érkezésemet követően felgyújtottam a kantint, miután apám már vagy ezredszer utasította vissza, hogy idehozassa Asht. És bevált! A Béta Osztagot elküldte Viridisbe, de mire odaértek, Ash és Eljah két féltestvére – Acelot és Marcel – eltűntek, és Tiszta Rózsa csapatai nyüzsgöttek mindenütt. A Béta Osztag alig tudott ép bőrrel kimenekülni onnan. Apám – a szerencsétlenül végződött eset és még két kudarcba fulladt küldetés után, amelyeket azért indított, hogy Trákiában vagy a megbeszélte találkahelyünkön, Centrumban felkutassa Asht – úgy rendelkezett, hogy nem küld ki további mentőegységeket. *„Nagyon sajnálom, de a parancsnok így rendelkezett. Az ügy kikerült a fennhatóságom alól”,* mondta.

Bár a táborat apám vezeti, nem ő áll az örök elleni felkelés élén, hanem egy gazdag jótevő, akit csak parancsnokként emlegetnek, és aki évek óta támogatja pénzzel ezt a hadműveletet. Ő az, aki errefelé a döntéseket hozza. Nem tudom az igazi nevét, mivel ez gondosan őrzött titok, hogy óvják a személyazonosságát.

A tenyerembe támasztom az államot, és azon töröm a fejem, mihez kezdjek Ashsel kapcsolatban, Eljah pedig folytatja a munkát. A csuklóján lévő arany karperecek megcsillannak, ahogy fellódít három trágyával teli zsákot izmos vállára, és visszacipeli őket a veteményeskerthez. Felkap egy vasvillát, és a trágyát kezdi rálapátolni a földre. Egy pillanatra megáll, hogy megtörölje a homlokát, és közben szétkeni a kezére tapadt piszkot az arcán.

Ettől csak még *káprázatosabban* néz ki. A közelben összeverődött nők elismerő pillantásokat vetnek rá.

Nevetve forgatom a szemem. – Istenem, de szégyentelenek! – Elijah kérdően felvonja a szemöldökét, én meg a bámészkodó nők felé intek a fejemmel. – Bármelyik az anyád lehetne.

Fájdalom fut át az arcán.

– Jaj, Elijah, rettenetesen sajnálom! – hebegem. – Nem gondoltam...

– Semmi baj – hárítja el csendesen.

Yolanda, az anyja egy hónapja tűnt el Ash nagynénjével, Lucinda Coombsszal és a gyerekkori barátjukkal, Kierannal együtt. Egy Négy Királyság nevű terroristacsoport tagjai voltak, akik minden lehetséges eszközzel egyesíteni szerették volna a négy fajt. Az eltűnésük előtt ők hárman az Orát keresték, ezt a halálos fegyvert, amely állítólag biológiai fegyverré átalakított sárgahimlő: csak a V-génnel rendelkezőkre hat, vagyis az örökre. Mielőtt Viridisben elszakadtunk egymástól, Ash, Elijah és én azzal indulunk útnak, hogy megkeressük őket, és visszaszerezzük az Orát.

– Megtaláljuk – biztosítom gyöngéden. – Garrick elhíresztelte Szürke Farkasban, hogy keressék őket. Az emberei remélhetőleg nemsokára ráakadnak valamire.

– Remélhetőleg – ismétli meg kétkedőn Elijah. – Bárcsak Esme részletekkel is szolgálhatott volna a halála előtt.

Esme Kieran felesége volt, akivel Trákiában találkoztunk. Azt mesélte, hogy ők hárman Szürke Farkasból felvették vele a kapcsolatot, és azt üzenték, hogy a közelben levő, Karomnak nevezett hegy felé indulnak, hogy megszerezzék az Orát. Akkor hallottunk felőlük utoljára. Mielőtt még alaposabban kifaggathattuk volna Esmét, örök támadtak ránk, és lelőtték Esmét. Próbáltuk kideríteni, melyik hegy lehet a Karom, de a fellelhető térképek közül egyikén sem szerepelt. Megfordult a fejemben, hogy talán egy becenév, ahogy a Bíbor-hegységet az Ördög Vasvillája-ként is emlegetik a két csúcsa miatt, de Szürke Farkas irányában

a legközelebbi hegy az Alba-hegység, annak azonban katlanszerű a krátere, ezért nem lehet a keresett hegy, mert nem illik rá a karomhoz hasonló csúcs. Visszajutottunk hát a kiindulópont-ra.

Az antik karórám pittye, és sóhajtvá állok fel. Itt az idő, hogy elinduljak dr. Craven Edenhez, akit naponta kell fölkeresnem. Elijah-t kérni sem kell, szó nélkül összepakolja a holminkat. A kosár répát odaviszi Josie-nak.

– Kösz, cicus – mondja Josie, és kacéran rámosolyog.

Elijah elpirul. – Nem tesz semmit. Mindig szívesen segítek – motyogja.

Gúnyosan vigyorgok rá, amikor odaér hozzám. – Cicus?!

Még jobban elvörösödik. Az édes, pirulós Elijah gyökeres el-lentéte az arrogáns, páváskodó fiúnak, akinek még néhány hete ismertem, és akinek kedvenc időtöltése a lányokkal való flörtölés volt, és aki az ujját sem mozdította, hogy segítsen. Igaz, hogy akkor az elkényeztetett féltestvérét, Marcellt utánozta, tehát csak most kezdem megismerni az *igazi* Elijah-t. Kihúzó a fanyelű kést a lekasabolt kankalinokból, és a zsebembe dugom, hogy majd visszavigyem a szerszámos kamrába.

A nyugalmas kerten át a kijárat felé tartunk. Nem sietünk. Nem találok sürgősnek, hogy dr. Craven emberi tűpárnája legyenek. A szívbetegségemen túl – nyolcévesen szívátültetésen estem át – mostanában kaptam el a Haragvó-vírust, miután egy fertőzött sötétfajzat-fiú megharapott. A lázadók táborába érkezésem után az örök orvosai megpróbáltak meggyógyítani, és kísérleti stádiumban lévő oltóanyagokkal és gyógyszerekkel injekciózta. Amíg ide nem jöttem, belenyugodtam, hogy meghalok, de most, hogy feltámadt a remény, hogy meggyógyulhatok, rémülettel tölt el, hogy a kezelés hatástalan lesz.

Miközben mellettem jön, Elijah zsebre vágja a kezét, az overallja ujját feltűri, és látszanak a bőrén a leopárdra hasonlító pöttyök. A csuklóján viselt karkötők megcsillannak a műnapfényben. Ha az ember rájuk pillant, csinos ékszernek vélheti őket,

de én tudom, valójában micsodák: béklyók. Elijah apjához, a bászttet konzulhoz való viszonyát jelzik, ami enyhén szólva is bonyolult. Vagy helyesbíték: az volt. A bászttet konzult kilenc napja gyilkolták meg Donatiennel, Elijah egyik féltestvérével együtt.

– Hogy viseled? – kérdem óvatosan.

Elijah vállat von. Tudja, mire értem. – Jól. Borzalmasan. A történetek ellenére is hiányoznak. – Lesüti a szemét. – Nem tehetek róla, de úgy érzem, apám azt kapta, amit érdemelt. – Át-ható kék szeme rám villan.

Nem szólok semmit, de a lelkem mélyén egyetértek vele. A bászttet konzul Elijah-t használta fel arra, hogy engem és Asht Viridisbe csaljon azzal az ürüggyel, hogy csatlakozni kívánnak a lázadáshoz. Ezzel a csellel azonban csak azért vonzottak minket oda, hogy átadjanak Tiszta Rózsa csapatainak. A terv visszafelé sült el, mivel az örök becsapták a básztteteket, és az így kirobbanó összetűzésben meghalt Elijah apja is. Mi is csak hajsza! híján menekültünk meg.

Haragudnom kellene Elijah-ra az összeesküvésben játszott szerepe miatt – és pár napig dühös is voltam rá –, de csak az apja parancsainak engedelmeskedett. Rádásul Elijah utánam jött, és ezzel az életét kockáztatta, amikor Garrick elrabolt Viridisben. Egyikünk sem sejtette, hogy Garrick az apámnak dolgozik, ezért Elijah részéről nagy bátorságra vallott, amit tett. Most „tartós vendég” nálunk, és tilos elhagynia a tábort, nehogy bárkinek is beszéljen az örök felkeléséről. Elijah most jó darabig nem látja a kinti világot, legalábbis addig, míg rá nem tudom venni apámat, hogy ne viselkedjen ilyen lehetetlenül, és engedje szabadon. Elijah szerintem ezért jelentkezett az UM-be munkára. A kinti világ után ott a legjobb lenni.

Elmegyünk egy élénksárga Pollyanna lilium mellett, és végighúzom a virágokon a kezem. Narancssárga pollen robban a levegőben.

– A nővéremet erről a virágról nevezték el – jegyzem meg.

Elijah szomorúan mosolyodik el. Pollyt Tiszta Rózsa parancsára egy hónapja gyilkolta meg Sebastian Eden, a korábbi testőröm és kedvesem. Elijah velem volt, amikor megtaláltuk Polly holttestét. Elszorul a torkom a szomorúságtól; úgy érzem, mindjárt megfojt a gyász.

A zsebembe dugom a kezem, és megfogom az eldugott kést. Aznap fogadalmat tettem a nővéremnek. Azt mondtam, nem hagyok fel a harccal addig, míg Centrum füstölgő romhalmazzá nem válik Tiszta Rózsa lába előtt. És amikor eljön ez a pillanat, odalépek ahhoz a gazemberhez, és tört döfök a fekete szívébe. A szerszámoskamrához közeledünk, de úgy megyek el mellette, hogy még mindig a kezemben szorongatom a kést.

3.

NATALIE

A KÓRHÁZ EGY SZINTTEL FELJEBB VAN, az UM felett, közvetlenül a főbejárat mellett, és mire odaérünk, már kapkodom a levegőt. Megállok az üvegajtó előtt, és igyekszem felkészülni arra, ami most következik: az intravénás infúzióra, amelyben az anémia elleni szert kapom, valamint a vírusellenes szerek koktélját, amelyet aztán gyötrelmesen fájdalmas injekciók sora követ. Amióta idekerültem, mindennap ezen esem át, és bár hálás vagyok a kezelésért, minden pillanatát utálom.

Felpillantok Elijah-ra. Az ádámcsutkája idegesen ugrál, amikor megpillantja a kórházajtót. Gyöngéden megfogom a kezét.

– Nem kell bekísérned. Tudom, mennyire utálod az ilyen helyeket.

Anyám és dr. Craven rabságban tartották Fekete Városban Elijah-t, és a laboratóriumukban kísérleteztek rajta. A mérge segítségével állították elő az Arany Ködöt, amely Fekete Városban több tinédzser halálát is okozta, és ezért anyámat börtönbe zárták, így aztán Elijah nem rajong a kórházakért. Vagy dr. Cravenért. És anyáéért sem.

A kezét szorító kezemre siklik a tekintete. – Érted bármit.

Bűntudatom támad, és rögtön el is húzom a kezem. Az arcán megbántottság suhan át. Elijah pár hete, amikor Trákiában

voltunk, bevallotta, hogy szerelmes belém, és azóta mindketten úgy teszünk, mintha mi sem történt volna, de a barátságunk felszíne alatt ott rejtőzik ez a tudat. Elijah kitárja előttem az üvegajtót, én pedig belépek a kórházba.

Odabent minden fehér és funkcionális a kórterem végén lévő zöld ajtót leszámítva, amely dr. Craven laboratóriumába vezet. A teremben különféle zúgó és csipogó gépek vannak, amelyeknek egyetlen célja – erre megesküdnék –, hogy fejfájást okozzanak nekem. Mindkét oldalon fémágyak sorakoznak. Az egyik mellett a szüleim állnak, és éppen egy vita kellős közepén tartanak.

– Többször nem nyitok vitát erről – szögezi le anyám velősen. Ijesztően sovány, az arcán kiütkezik az arccsontja, a bőre sápadt. Fekete haját csinos kontyba tekerte a tarkóján.

– Az én lányom is volt – veti ellen apám azon a merev, „igyekezem nem kiabálni” hangján, amelyet akkor vesz elő, amikor igazán dühös. – Úgy neveltem, mint a saját húsomat és véretem.

Az apám látványa még most is váratlanul ér. Kilenc nappal ezelőttig halottnak hittem, így most kicsit hozzá kell szoknom, hogy ismét az életem része, kiváltképpen azok után, hogy az előttem álló férfi nem az, akire emlékeztem. Apám egy klasszikusan szép férfi volt, mint a filmsztárok azokban a régi filmekben, amelyeket a nővéremmel néztünk: erős áll, pajkosan villogó kék szem és mosolygós szája. Mostanában nem sokat mosolyog, bár valószínűleg nem teszi könnyen, miután a haragvó szétmarcangolta az arcát.

Vele voltam, amikor megtámadták, és a sebei olyan súlyosak voltak, hogy lehetetlennek tűnt, hogy dr. Craven megmentse az életét. Így aztán amikor anyám elmondta, hogy apám meghalt, őszintén hittem neki. Még az sem keltett bennem gyanakvást, amikor anyám nem engedte, hogy megnézzem a holttestét. Arra hivatkozott, hogy túlságosan megviselne. Ahogy arra sem figyeltem fel, hogy anyám zárt koporsós temetést kért arra

hivatkozva, hogy nem akarja, hogy az emberek lássák apám szétmarcangolt arcát. Dr. Craven a valóságban stabilizálta apám állapotát, aztán titkon áthozatta ebbe az intézménybe, és gondos ápolással visszahozták az életbe, mi pedig egy üres korporsót temettünk el.

Fáj, hogy a szüleim eltitkolták előlem ezt a nagy horderejű tényt, de megértem, miért tették. Az apámat hazaárulónak tekintették, ezért valamennyiünk számára biztonságosabb volt, ha apám „halott” maradt, miközben anyám továbbra is Tiszta Rózsának dolgozott, mintha még mindig lojális volna hozzá. Bizonyos fokig így is volt. Tudom, hogy anyám egyetértett Tiszta Rózsa faji megkülönböztetést célzó törvényeivel. De anyám elsősorban a családjához volt lojális, ahogy arra pár hónapja rá is döbbsentem, amikor bevallotta, hogy csak azért egyezett bele Tiszta Rózsa terveibe, hogy megmérgezzék a Fekete Városban élő sötétfajzatokat, mert Tiszta Rózsa halállal fenyegetett engem és Pollyt. Azzal szövetkezik, aki az adott pillanatban több előnyt jelent számunkra. És e pillanatban ez az örök felkelői.

– Nem halogathatjuk ezt tovább, Siobhan. Polly nem tér vissza – mondja apám.

Meglepetten látom, hogy anyám fájdalmasan felzokog, és apám mellkasára roskad.

– Nem bírom megtenni, Jonathan – lihegi két zokogás között. – Egyszerűen képtelen vagyok rá!

Apám átöleli. Megdöbbsent, hogy anyám mennyire megtört. Csak egyszer láttam ilyennek: aznap, amikor börtönbe vetették. Sosem beszélt róla, mit tettek ott vele, de hallottam a szóbeszédet: kínzás, alvásmegvonás, éheztetés, drogok, amelyeket mind arra szántak, hogy megtörjék a rabok lelkét.

A kórterem végén nyílik az ajtó, és dr. Craven csíptető író-táblával a kezében belép. Magas, középkorú férfi, a szeme élénkzöld, bronzbarna haja drótmerev, és félhold alakú szemüvege lecsúszott hosszú orra hegyére. Hófehér köpenyt visel sötétzöld

overallja felett. Tizenkét éven át dolgozott anyámnak Fekete Városban a Sötétfajzat-ellenes Tudományos és Technológiai Osztályon, együttal a családunk háziiorvosa volt csaknem két évtizeden keresztül. Ő ültette át a szívemet is, amikor még fiatalabb voltam.

Dr. Craven hozta létre a C18-as Haragvó-vírust, amelyet biológiai fegyvernek szántak a sötétfajzatok ellen, így leginkább benne bízhatok, hogy meggyógyít. Hála az égnek, apám nem fertőződött meg, amikor a beteg sötétfajzat megtámadta, de én nem voltam ilyen szerencsés. Lehet, hogy azért, mert egy sötétfajzat szíve dobog a mellkasomban? Vagy az apám immúnis a betegségre? Erre még nem sikerült megtalálnunk a választ.

– Szia, kiscicám – üdvözl dr. Craven.

A szüleim szétválnak, és anya gyorsan megtörli a szemét.

– Jó napot, dr. Craven – köszöntöm, és leülök az ágyam szélére. – Rég találkoztunk.

Mesterkéltén somolyog: jobbra minden időmet a kórházban töltöttem, amióta idehoztak.

Anyám övén megszólal a csipogója, ő pedig ellenőrzi. Apámhoz fordul. – A parancsnok keres. Azt akarja, hogy azonnal hívjam fel. – Apám vezeti a katonai akciókat a táborban, de anyám, mint a legmagasabb rangú kormányhivatalnok, gyakorlatilag apám felettése. Anyám most bizonytalanul rám néz.

– Minden rendben. Menned kell – biztatom a kelletténél talán lelkesebben. Szeretem az anyámat, de ha tíz percnél többet vagyunk egymás társaságában, biztos veszekedni kezdünk.

Elijah fagyosan pillant rá, amikor anyám elmegy mellette. Amint becsukódik mögötte az ajtó, apa előhúz egy könyvet a zsebéből: *Rótszakáll kapitány kalandjai*. Elkecserelem: ez inkább apám ízlésére való, mint az enyémre.

– Nem kell itt maradnod. Tudom, hogy sok a dolgod.

– Soha nem vagyok annyira elfoglalt, hogy ne lenne időm a kislányomra.

Kellemetlenül érint, amit mond. Még most is ennek lát: a kislányának. Apa súlyosan zöttyen le mellém a keskeny ágyra, maga elé nyújtja a lábát, Elijah pedig keresztbe vetett lábbal letelepszik a mellettünk lévő ágyra. Felváltva olvassák a párbeszédet, eltorzítják a hangjukat, amin nevetek. Elijah bajba jutott leányzóján meg kell szakadni a nevetéstől! Kellemesen elterelik a figyelmemet, miközben dr. Craven a kézfejembe illeszti az infúziót, és megkezdi a kezelést.

Dr. Craven nagy szerencsémre rendkívül óvatos ember, és amióta jó pár éve létrehozta a Haragvó-vírust, dolgozik az elenszerén is arra a lehetőségre gondolva, hogy váratlanul egyik fajról a másikra is áterjedhet. Jó oka volt az aggodalomra, erre én vagyok az élő – nos, valószínűleg haldokló – bizonyíték. De a vírusellenes gyógyszereket még sosem próbálták ki embereken, mivel dr. Cravennek nem nyílt módja befejezni a kísérleteit, hiszen az Arany Köd-botrány után el kellett rejtőznie, és így fogalmunk sincs, hogy ez a kezelés használ-e.

Próbálok a történetre figyelni, miközben dr. Craven az infúzió elindítása előtt vért vesz tőlem. Beviszi a vérmintát a laborba, hogy elemezze, és kiderítse, hat-e a kezelés. Nem vagyok derűlátó: az utolsó nyolc vizsgálatnak mind az lett az eredménye, hogy nem változott az állapotom.

– Min veszekedtetek anyával? – fordulok az apámhoz.

Apa átölel. – Polly búcsúztatásáról beszélgettünk. Szerintem ideje megtartani, de anyád nem ért egyet velem. Még nem áll rá készen.

Anyámra gondolok, hogy mennyire megtörtnek látszott, és pontosan tudom, apám mire céloz.

– Hiányzik? – suttogom.

Apám kurtán biccent, és összeszorítja a fogát. Bár Polly nem volt az édeslánya, nagyon szerette. Polly igazi apja Tiszta Rózsa volt. Anyámnak az apámmal kötött házassága elején viszonya volt Tiszta Rózsával, akkor esett teherbe Pollyval.

– Miért maradtál anyával, amikor kiderült, hogy Polly nem tőled van? – kérdezem.

Apa Elijah-ra pillant. Elijah úgy tesz, mintha a könyvet olvasná, és udvariasan nem vesz rólunk tudomást.

– Nem maradtam – válaszolja apa. – Amikor rájöttem az igazságra, elhagytam.

Meglepetésemben felülök. – Erről sejtelmem sem volt! – Bár anya megérdemelte, akaratlanul is elfog iránta a szánalom. – Miért mentél vissza hozzá?

– Édesanyád őszintén megbánta, amit tett – mondja apa. – És nekem is vállalnom kellett bizonyos mértékű felelősséget a történetekért. A munkám alkalmanként hónapokra elszólított mellőle. Az sem segített, hogy bár mindent elkövettünk, hogy bővüljön a család, nem jött össze. – Vékony ajkát komoran szorítja össze. – Ezek miatt komoly feszültség támadt köztünk, és nem álltam Siobhan mellett, amikor szüksége volt rám – folytatja. – Ezért talált vigaszt egy másik férfi karjában.

– Tiszta Rózsáéban – mormolom. *Undorító.*

– Rosszul tette? Igen. De csakis ő a hibás? Nem – folytatja apa. – Úgy láttuk, hogy kaptunk egy második esélyt, hogy összetartsuk a családot, Talie. Nem volt könnyű, de idővel megbocsátottam neki. És úgy örülök, hogy így tettem, mert ott volt nekünk Polly, majd két évvel később megáldottak minket veled. – Csókot nyom a homlokomra. – Szeretem édesanyádat. Semmit sem bánok.

Lepislogok az eljegyzési gyűrűmre, és Ashre gondolok. Számos megpróbáltatáson mentünk keresztül, így valamennyire megértem, hogy tudott apám megbocsátani anyámnak.

– Apa, azon töprengtem, hogy...

– Erről nem vitatkozunk többé, Talie – szakít félbe.

– Nem is tudod, mit akartam mondani! – kiáltok fel.

– Meg akartál kérni, hogy küldjek ki egy mentőosztagot Ashért – mondja.

– Ha hagynád, hogy beszéljek a parancsnokkal...

– Félreérthetetlen parancsot adott – mondja apa azon a patogó hangján, amelyen csak a hadnagyaival szokott beszélni.
– Úgy érzi, eleget tettünk. Nem pazarolhatunk többet a forrásainkból Ash megkeresésére, Natalie. Vannak nála fontosabb dolgok is.

– Ashnek is közéjük kellene tartoznia. – Felállok, és kirántom az infúziót a kezemből. – Ash létfontosságú szerepet játszik a Tiszta Rózsa elleni háborúban! Az isten szerelmére, ő a *Főnix*! Ez nektek semmit sem jelent?

Apa talpra ugrik. – Mit gondolsz, hova mész?

– Viridisbe – válaszolom. – Lehet, hogy a Béta Osztag elsiklott valami felett. Talán tudja valaki, hova ment Ash a többiekkel. – Elijah-hoz fordulok. – Velem jössz?

Feláll és bólint.

– Ül vissza! – dörren rá apa.

Elijah azonnal leül.

– Nem kell hallgatnod rá – mondom Elijah-nak, aztán apámra nézek. – Nincs jogod fogságban tartani. Elmegyünk.

– És pontosan hogy tervezed, hogy Viridisbe jutsz? – kérdezi apa.

– Elbújunk egy vasúti kocsiban, ellopunk egy teherautót, kerüljön bármibe – sorolom. Ellenséges területen kell átkelnünk, veszélyes utazás lesz, ezért is ódzkodtam eddig tőle, mert figyelembe vettem a rossz egészségi állapotomat, de apám nem hagy számomra más választást.

Elállja az utunkat. – Nem hagyhatjátok el a tábor!

– Nem parancsolgathatsz nekem! Nem tartozom a hadnagyaid közé – vágom a szemébe.

– Nem, hanem az apád vagyok – csattan fel. – Megértem, hogy azt képzeled, szereted azt a fiút...

– Nem csak szeretem, hanem össze vagyok kötve vele – szorítom a kezem a mellkasomra. – Amikor elragadtatok, olyan

fájdalmat okoztatok Ashnek, amit *soha* az életben nem értenél meg. Fájdalom gyötri, apa. Érzem.

– Natalie – kezdi, a hangja ellágyul.

– Ash ennél jobbat érdemel – folytatom. – Feláldozta magát értem. Magára vállalt egy gyilkosságot, amelyet én követtem el, és szó szerint keresztre feszítették emiatt! És te ezzel viszonzod?

– Forr a vérem, dühös vagyok apámra és a parancsnokra. Tor-
kig vagyok azzal, hogy rávegyem őket, keressék meg Asht, ami
szemmel láthatólag nem történik meg, és minden nap, amelyet
odakint tölt, veszélyt jelent számára. Ha a végére akarok en-
nek járni, nekem kell lépnem. – Megkeresem, és nem tudsz olyat
mondani, amivel ebben megakadályozol.

Elnyomakodom apám mellett, Elijah pedig követ.

– És mi lesz a kezeléssel? – kiáltja apám.

Tétovázom. Nem gondoltam ezt alaposan végig. Meddig ma-
radhatok életben injekciók nélkül? Marad elég időm megkeresni
Asht, és visszahozni ide, mielőtt ledönt a lábamról a betegség?
Egyáltalán nem vagyok biztos benne.

– Ne tedd ezt, Natalie – könyörög apám. – Anyáddal elég
sok mindenben mentünk keresztül. Nem veszíthetünk el, és mind-
abból, amit Ashről meséltél, ő sem akarja, hogy meghalj érte.

Megtorpanok. Ez hatott.

Elijah rám néz. – Nem megyünk, igaz? – kérdezi csendesen.

Megrázom a fejemet, és megsemmisülten megyek vissza az
ágyhoz.

Dr. Craven ebben a pillanatban jön vissza a laboratóriumá-
ból, és összevont szemöldöke alól tanulmányozza a legfrissebb
vérvizsgálatom eredményét, amelyet a csíptető táblájára tűzött.
Összeszorul a gyomrom; érzem, hogy van valami a levegőben.
Elijah a kezét az enyémbe kulcsolja. Kicsit kérges és meleg a
keze. Megnyugtató.

– Mi újság, doki? – kérdezem, és igyekszem fesztelen hang-
nemet megütni, miközben görcsösebben szorítom Elijah kezét.

– Nos, sajnálattal kell közölnöm, hogy még mindig fertőzött vagy a Haragvóval – mondja Craven, mire a gyomrom görcsbe rándul. – Így folytatnunk kell az injekciókúrát...

– Meghalok? – szalad ki a számon.

Apám és Elijah várakozásteljesen néznek dr. Cravenre. Visszafojtjuk a lélegzetünket. Olyan csend támad, hogy hallok a fülemben a vérem surrogását. Dr. Craven leveszi a szemüvegét.

– Nem, kiscicám. Bár még nem gyógyultál ki belőle, úgy tűnik, a vírusszám csökkenést mutat. Sikeres a kezelés – mosolyog rám. – Életben maradsz.